

kabai lóránt

a hátamról jutott eszedbe – írtad abban a versedben, melynek párdarabját én követtem el, s aztán egymás mellett jelentek meg –, hogy megrontott szemmel néztél addig, „öntelt törvénné lett a szürkehályog”; régi ismerősként tekintettél a bennem garázdálkodó sötétségre. és „vértolulás szoros ruha alatt”. rossz fényű nyitott mondat voltam, sunyi démonokkal, alattomos kötőszókkal kardoztam. veszítettem ismét, pedig jó volt újra megtanulnunk látni, szótagjaimtól fogyott mindkét hold szemeidben, ahogy mondtad. „s ha jó az ég, megkapó összetett mondat leszünk” – így fejeztem be; de nem az ég, én nem voltam jó. bukott mondat.